

[Ministeren for offentlige arbejder.]

det frekvensområde, der tillader dem at aflytte den offentlige korrespondance mellem skibene og telefonabonnenter i land. Det bliver derved umuliggjort at sikre hemmeligheden, og det er derfor påkrævet gennem lovbestemmelse at hindre såvel salget som anvendelsen af sådanne radiomodtagere, medmindre den nødvendige bemyndigelse foreligger.

Lovforslagets § 5 tager bl. a. sigte på ekstraordinære forhold, der nødvendiggør deponering af bevægelige stationers og radioamatørstationers materiel, jfr. forholdene under besættelsen.

Lovforslagets §§ 6—8 svarer til § 2, henholdsvis §§ 5 og 6 i loven af 19. april 1907.

Da det foreliggende lovforslag, såfremt det ophøjes til lov, træder i stedet for lov nr. 99 af 1907 om trådløse telegrafer og lov nr. 166 af 1. maj 1923, ophæves de nævnte love samtidig med nærværende lovs ikrafttræden, som anført i lovforslagets § 9.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings velvilje.

Socialministeren (Strøm): Herved tillader jeg mig for det høje ting at forelægge *forslag til lov om ændringer i ulykkesforsikringsloven*.

Som ærede medlemmer måske husker, var man ved behandlingen af de i foråret 1948 gennemførte ændringer i ulykkesforsikringsloven inde på spørgsmålet om muligheden for at afskaffe den såkaldte 13 ugers bestemmelse, der jo går ud på, at dagpenge fra ulykkesforsikringen normalt først ydes fra begyndelsen af den 14. uge efter et ulykkestilfældes indtræden. Når jeg ikke dengang foreslog spørgsmålet om 13 ugers bestemmelsen løst sammen med de øvrige ændringer i ulykkesforsikringsloven, skyldtes det navnlig, som jeg også dengang gav udtryk for, at der var store administrative vanskeligheder forbundet med at yde dagpenge gennem ulykkesforsikringen fra et væsentligt tidligere tidspunkt, men jeg erklærede samtidig, at jeg ville have opmærksomheden henvendt på sagen med henblik på en snarlig løsning af spørgsmålet.

Siden har spørgsmålet været nøje overvejet og forhandlet med repræsentanter for forsikringsselskaberne. Resultatet er det forslag, der nu forelægges, og som går ud på, at dagpenge gennem ulykkesforsikringen fremtidig ydes fra den 7. dag efter ulykkestilfældets indtræden. For de såkaldte frivillige forsikrings vedkommende er det dog bestemt, at de selv kan bestemme,

om de vil have dagpenge fra den 14. uges begyndelse eller fra et tidligere tidspunkt.

De administrative vanskeligheder, som jeg før nævnte, vil man overvinde ved en omlægning af administrationen, således at det overdrages til forsikringsselskaberne selv at tage stilling til udbetaling af dagpenge indtil videre, men med adgang for både selskabet og forsikrede til at forelægge sagen for direktoratet.

Forslaget indeholder en bestemmelse om, at arbejdsgivere, der ønsker det, under visse omstændigheder er fritaget for at afgive risikoen for udredelsen af dagpenge i de første 13 uger efter ulykkestilfældets indtræden, nemlig i arbejdsforhold, hvor den ansatte ifølge lov, aftale eller sædvane har krav på løn under sygdom. Arbejdsgiveren skal dog gennem tegning af en garantiforsikring i et i henhold til ulykkesforsikringsloven anerkendt selskab sikre, at tilskadekomne får de dagpenge, de har krav på efter ulykkesforsikringsloven.

De samlede merudgifter for arbejdsgiverne kan ganske skønsmæssigt anslås til ca. 20 mill. kr.

Idet jeg iøvrigt tillader mig at henvise til lovforslaget og bemærkningerne dertil, skal jeg anbefale forslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Jeg skal herefter tillade mig for det høje ting at forelægge *forslag til lov om ændringer i den sønderjyske krigsinvalidforsørgelseslov*.

Fra foreningen for sønderjyske krigsbeskadede og faldnes efterladte har socialministeriet modtaget andragende om en række forskellige ændringer i loven.

Jeg skal om de af foreningen ønskede ændringer, om hvilke socialministeriet har forhandlet med invalidenævnet i Sønderborg og med invaliderådet, i det væsentlige henvise til de udførlige bemærkninger til lovforslaget. Det vil heraf fremgå, at en del af de af foreningen foreslåede ændringer tidligere har været forelagt regering og rigsdag i forbindelse med den revision af loven, der tidligere har fundet sted, senest i 1943. Dette gælder således spørgsmålet om, i hvilket omfang der skal tages hensyn til forsørgelsen ved beregning af invalide- og aldersrente, ved invalidens ansættelse i pensionsberettigende stilling under stat eller kommune, endvidere spørgsmålet om udvidelse af reglerne om forsørgelse af enker efter krigsinvalid og endelig spørgsmålet om udvidet adgang til at yde hjælpeløshedstillæg.

Regeringen har på disse punkter ikke